

Arrest

nr. 69 948 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 25 februari 2009 dient verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 8 juli 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 maart 2010 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 mei 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk en wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 18 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verzoek om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De voormelde beslissing wordt door de verwerende partij ingetrokken en het beroep van verzoekende partij wordt op 28 september 2011 verworpen door de Raad bij arrest nr. 67 369.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij het verzoek om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt door verzoekende partij wederom een annulatieberoep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 67 370 van 28 september 2011 wordt het beroep door de Raad verworpen, omwille van het feit dat het beroep laattijdig was.

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te G.R. (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/03/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij huidig beroep. Zij zet dit als volgt uiteen:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing, nu dit gericht is tegen het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Immers, een eventuele nietigverklaring/schorsing van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, maakt geenszins dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. Inderdaad zal een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, geen wijzigingen met zich mee brengen t.a.v. van verzoekers (illegale) verblijfssituatie.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

“De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoeker met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.” (R.v.V. nr. 3.497 dd. 9.11.2007).

In onderhavige zaak werd een bijlage 13quinquies betekend aan verzoeker, in toepassing van art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit dd. 08.10.1981, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten “vermag de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. [de gemachtigde] beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering”. (R.v.V. nr. 6.050 dd. 2 1.01.2008) Bij gevolg zal dan, na eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene, die illegaal in het Rijk verblijft, ter kennis moeten worden gebracht, dit niet in het minst gezien de gebonden bevoegdheid die de gemachtigde van de Staatssecretaris desbetreffend heeft.

Een eventuele vernietiging van het in casu aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, kan aan verzoeker dan ook geen enkel nut opleveren, zodat hij geen belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gebruik van het woordje ‘kan’ in art. 7 van de Vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de duidelijke bepalingen van voormelde artikelen, waaruit de verplichting voor de gemachtigde duidelijk blijkt.

In beide artikelen, in toepassing waarvan de oorspronkelijk bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt genomen (hetgeen verzoeker ook niet betwist), is telkenmale sprake van ‘geeft een bevel’ of ‘beslist onverwijld dat’, zonder dat aan de gemachtigde enige appreciatie wordt gelaten of deze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten zou laten afleveren. Er is onbetwistbaar sprake van een gebonden bevoegdheid. De verwijzing naar art. 7 van de wet kan hieraan geen afbreuk doen, nu deze verwijzing enkel de ‘gevallen’ betreft zonder dat dit inhoudt dat de gemachtigde kan beslissen geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de mate dat verzoeker zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en een schending inroept van artikel 3 EVRM, laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden nog een hangende aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben, nu dienomtrent reeds

op 07.07.2011 een beslissing is genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verzoeker toont op geen enkele manier de schending van voormeld artikel aan (verwerende partij verwijst hiervoor tevens naar de uiteenzetting bij de bespreking van het enig middel).

Aldus dient te worden vastgesteld dat er geen schending van een hogere rechtsnorm kan worden weerhouden. Gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde inzake, is verwerende partij van mening dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep en de vordering tot schorsing niet ontvankelijk zijn, nu deze gericht zijn tegen het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.“

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij geen afzonderlijke uiteenzetting wat zijn belang betreft.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdelingen de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen

dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor terzake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Verzoekster is ernstig ziek en heeft op 08.07.2008 een verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard doch bij beslissing dd 18.05.20 11 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Hiertegen heeft verzoekster beroep aangetekend bij de RvV. Deze ongegrondheidsbeslissing werd op 16.08.20 11 terug ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op datum van 08.06.2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken echter opnieuw een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie om medische redenen.

Hiertegen heeft verzoekster opnieuw een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de RvV. Hierover is nog geen uitspraak gedaan zodat de procedure omtrent de medische regularisatie tot op heden niet definitief beëindigd werd.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de heden bij gebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodige heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat er ook een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat de asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen bij beslissing dd. 17.03.2011 van het CGVS. In deze beslissing werd geen melding gemaakt van de aanvraag tot regularisatie van verzoekster.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekster het land dient te verlaten terwijl er nog een procedure tot regularisatie lopende is die niet volledig beëindigd werd. Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Er werd hiervoor door tegenpartij geen concreet onderzoek gedaan en er wordt enkel gesteld dat verzoekster het land dient te verlaten. Aangezien er geen motivatie werd opgenomen in de bestreden beslissing omtrent de onmogelijkheid van verzoekster om gezien haar medische problematiek terug te keren naar haar land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

De familie van verzoekster is tevens Armenië ontvlucht zodat zij ook hiervan geen hulp of steun kan verwachten en geen onderdak meer heeft in Armenië. Verzoekster heeft met haar laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in haar land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. In België verblijft verzoekster bij haar zoon, die haar onderhoud.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekster daadwerkelijk dient terug te keren, kan zij geen beroep doen op familie en heeft zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekende partij niet wordt betwist, en naar de toepasselijke rechtsregel voor dergelijke situatie, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt verwezen naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bij beslissing van 17 maart 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan de verzoekende partij, zodat de asielaanvraag van de verzoekende partij is afgesloten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte, die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij argumenteert dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 8 juli 2009. De verzoekende partij vervolgt dat alhoewel op 8 juni 2011 het verzoek als ontvankelijk, doch ongegrond werd afgewezen zij een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze ongegrondheidsbeslissing instelde, zodat de betreffende aanvraag nog steeds hangende is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden was er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd immers op 8 juni 2011 ongegrond verklaard, terwijl de bestreden beslissing dateert van 29 juli 2011. Aangezien een beslissing van het bestuur vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*) en dit tot zolang ze eventueel wordt vernietigd, kon de verwerende partij er van uitgaan dat er geen redenen voorhanden waren om aan te nemen dat de verzoekende partij het grondgebied niet zou kunnen verlaten, nu in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vastgesteld dat er geen redenen voorhanden zijn die de verzoekende partij belet om terug te keren naar haar land van herkomst, immers verzoekende partij is in staat om te reizen en een behandeling voor haar medische aandoening is beschikbaar in haar land van herkomst.

De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden om in de bestreden beslissing te verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu het vaststaat dat deze aanvraag reeds werd afgewezen. Zoals voormeld is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Geen van beide artikelen beletten dat er aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven wanneer de aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgehandeld. De verzoekende partij weet niet van het tegendeel te overtuigen.

In zoverre de verzoekende partij het niet eens is met de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond werd verklaard en met huidig beroep poogt om een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen door de Raad, merkt de Raad vooreerst op dat huidig beroep enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker en dat de Raad enkel de wettigheid van deze beslissing kan onderzoeken en verder dat het niet aan de Raad toekomt om haar beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van het bestuur. De Raad is immers enkel bevoegd om de wettigheid van een bestreden beslissing te onderzoeken, zonder zelf over te gaan tot de beoordeling van de feitelijkeheden.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het annulatieberoep dat de verzoekende partij ingediend heeft tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, inmiddels leidde tot het arrest nr. 67 370 van 28 september 2011 waarbij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat het beroep laattijdig was.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“Verzoekster haar asiel aanvraag werd afgewezen als ongegrond en verzoekster heeft een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffers zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven, redenen waarom zijn in de eerste plaats haar land ontvlucht is.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu hebben de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op 17 maart 2010. Tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij geen hoger beroep in, zodat de beslissing definitief is geworden. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan represailles. Tevens werd de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard, waardoor zij evenmin

aantoont dat zij ingevolge haar medische situatie in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan met welke gegevens de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst een regelrechte bedreiging inhoudt voor haar leven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

De verzoekende partij toont in geen enkel opzicht aan hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Ze geeft op geen enkele wijze aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 14 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het derde middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Armenië en verzoekster heeft geen toegang tot de noodzakelijk medische hulpverlening. Er is geen sociaal zekerheidssysteem waar verzoekster beroep op kan doen.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Armenië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoekster verblijft in België bij haar zoon en schoondochter en heeft geen familie meer in Armenië waar zij naar toe kunnen gaan.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. De familie van verzoekster is goed geïntegreerd. De zoon heeft werk en samen met zijn vrouw zorgt hij voor verzoekster.

Verzoekster is verder in de onmogelijk om te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen.

Verzoekster heeft geen plaats en familie meer in Armenië zodat zij aldaar geen plaats meer heeft om te verblijven en zij gezien haar leeftijd ook niet kan werken.

In haar land van herkomst heeft zij dan ook geen financiële middelen om een menswaardig bestaan te leiden en om haar nodige medicatie te bekostigen.

Dat dit middel dan ook gegrond”

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De verzoekende partij herhaalt de vrees voor represailles en het gebrek aan inkomen, het gebrek aan verblijfplaats en de ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische hulpverlening als argumenten voor de aangevoerde

schending. Aangezien de verzoekende partij echter niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM elke juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Voorts dient te worden opgemerkt, zoals reeds werd besproken in het tweede middel, dat de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op 17 maart 2010. Tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij geen hoger beroep in, zodat de beslissing definitief is geworden. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad.

Verder werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt duidelijk aangegeven dat alhoewel er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, de zorgen gratis zijn voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen en dat dit van toepassing is op betrokkene. Er werd duidelijk aangegeven dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn. De verzoekende partij kan op dit punt dan ook niet worden gevolgd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een familieleven heeft in België met haar zoon en schoondochter waar zij inwoont en waarbij haar zoon en schoondochter voor haar zorgen. De Raad stelt echter vast dat deze gegevens niet bekend waren aan het bestuur. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij haar zoon en schoondochter inwoont en evenmin blijkt uit de voormelde stukken dat er sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enige gegeven dat uit het administratief dossier kan worden afgeleid, is dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenote. Wat betreft haar echtgenote dient te worden vastgesteld dat ook zij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker heeft gekregen, zodat er van een eventuele scheiding geen sprake is en er evenmin kan worden vastgesteld dat het gezinsleven zal worden geschonden ten gevolge van de bestreden beslissing nu ze beide het grondgebied dienen te verlaten. Verder kan uit de stukken van het administratief dossier enkel worden afgeleid dat de verzoekende partij samen met haar echtgenote in Armenië verbleef tot 2009 en dat zij in Armenië nog een dochter hebben, alsook in Rusland. De verzoekende partij heeft wel aangegeven dat zij ook een zoon in België heeft, doch nergens wordt verduidelijkt dat er sprake is van een familieleven met haar zoon in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is voor het eerst in haar verzoekschrift dat de verzoekende partij hiervan melding maakt en verduidelijkt dat haar zoon haar financieel en medisch bijstaat. Zoals voormeld waren deze gegevens niet bekend aan het bestuur. Aangezien de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan niet anders dan te worden vastgesteld dat de gegevens die de verzoekende partij voor het eerst aanbrengt in haar verzoekschrift niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden

beslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 5 en van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU